

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง การเสียภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีการส่งสินค้าออกจากเขตอุตสาหกรรม
ส่งออกแห่งหนึ่งไปยังเขตอุตสาหกรรมส่งออกอีกแห่งหนึ่ง

การนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (กนอ.) ได้มีหนังสือ ที่ อก ๕๑๐๑ (๒).๒/๑๙๔๗ ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๒๕๕๐ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ขอรื้อปัญหาเกี่ยวกับการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มกรณีการส่งสินค้าออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกแห่งหนึ่งไปยังเขตอุตสาหกรรมส่งออกอีกแห่งหนึ่ง สรุปความได้ว่า บริษัท มูราตะ อิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออกภาคเหนือ นิคมอุตสาหกรรมภาคเหนือ ได้ทำการขายสินค้าที่ผลิตในเขตอุตสาหกรรมส่งออกภาคเหนือให้กับบริษัท มูราตะ อิเล็กทรอนิกส์ (สิงคโปร์) จำกัด โดยตกลงให้บริษัท มูราตะฯ (ประเทศไทย) จำกัด ส่งสินค้าดังกล่าวให้กับบริษัท เดลต้า อิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออกบางปู นิคมอุตสาหกรรมบางปู เพื่อนำสินค้านั้นไปผลิตและส่งออกให้กับบริษัท มูราตะฯ (สิงคโปร์) จำกัด ต่อไป

จากการดำเนินการดังกล่าว กรมสรรพากรเห็นว่าเป็นกรณีที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออกขายสินค้าให้แก่ผู้ซื้อที่อยู่ในต่างประเทศ โดยถือว่าผู้ซื้อเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในสินค้านั้น การที่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออกได้ส่งมอบสินค้าที่ซื้อขายให้แก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออกอีกแห่งหนึ่งตามคำสั่งของผู้ซื้อ จึงถือเป็นการขายสินค้าในราชอาณาจักรตามมาตรา ๗๗/๑ (๘) และมาตรา ๗๗/๒ แห่งประมวลรัษฎากร มิใช่เป็นการส่งออกตามมาตรา ๗๗/๑ (๑๔) แห่งประมวลรัษฎากร จึงไม่เข้าลักษณะที่จะได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ มีผลให้ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมที่ขายสินค้ามีหน้าที่ต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๐ แห่งประมวลรัษฎากร แต่ กนอ. เห็นว่าพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยฯ เป็นกฎหมายเฉพาะที่ให้สิทธิประโยชน์ทางด้านภาษีอากรแก่ผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการค้าเพื่อส่งออกในเขตอุตสาหกรรมส่งออกด้วย เพื่อเป็นการจูงใจให้มีการลงทุนในนิคมอุตสาหกรรม ดังนั้น จึงได้กำหนดระบบการจัดเก็บภาษีอากรเป็นพิเศษสำหรับของที่นำเข้ามาในเขตอุตสาหกรรมส่งออกให้ได้รับยกเว้นภาษีอากรเสมือนหนึ่งเป็นบริเวณนอกราชอาณาจักรเพราะของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก รวมถึงของที่นำออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกแห่งหนึ่งไปยังเขตอุตสาหกรรมส่งออกอีกแห่งหนึ่งด้วยจะได้รับยกเว้นค่าธรรมเนียมพิเศษ (ภาษีอากรที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า)

ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีสรรพสามิตไม่ว่าจะเป็นเครื่องจักรหรืออุปกรณ์การผลิตหรือวัตถุดิบ และหากต่อมาของเหล่านี้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักรก็จะได้รับยกเว้นภาษีอากรที่เกี่ยวข้องกับการส่งออก จึงเห็นได้ว่ากฎหมายบัญญัติให้เขตอุตสาหกรรมส่งออกมีสภาพเสมือนบริเวณนอกราชอาณาจักรสำหรับภาระภาษีอากรที่เกี่ยวข้องทุกประเภทซึ่งรวมถึงภาษีมูลค่าเพิ่มด้วย อันเป็นการยึดหลัก “เขตพื้นที่” เป็นสำคัญ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่) ได้เคยให้ความเห็นไว้ว่า มาตรา ๔๘ มาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมฯ มีเจตนารมณ์ยึดหลักยกเว้นของที่นำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออกโดยผู้ประกอบการอุตสาหกรรมและผู้ประกอบการค้าเพื่อการส่งออกเป็นสำคัญโดยไม่มุ่งเน้นว่ากรรมสิทธิ์ในของจะเป็นของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการค้าเพื่อส่งออกหรือไม่ ของที่นำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออกแม้มิได้เป็นกรรมสิทธิ์ของบุคคลดังกล่าวก็จะได้รับยกเว้นภาษีอากรที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า ย่อมทำให้เห็นชัดเจนถึงการยึดหลัก “เขตพื้นที่” ในการยกเว้นภาษีอากรสำหรับเขตอุตสาหกรรมส่งออก (บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ทบทวนข้อหารือเกี่ยวกับการเสียภาษีอากรกรณีการจำหน่ายเครื่องจักรของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออก) ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่าเป็นการนำสินค้าออกจากเขตอุตสาหกรรมส่งออกแห่งหนึ่งไปยังเขตอุตสาหกรรมส่งออกอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งกฎหมายถือว่าเขตอุตสาหกรรมส่งออกเป็นเสมือนบริเวณนอกราชอาณาจักร จึงได้รับยกเว้นค่าภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมฯ โดยมีพักต้องคำนึงว่าสินค้านั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมหรือผู้ประกอบการค้าเพื่อส่งออกหรือไม่

ก.นอ. จึงขอหารือว่ากรณีนี้จะเป็นกรณีที่ได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมฯ หรือไม่ หรือถือเป็นการขายในราชอาณาจักรตามมาตรา ๗๗/๑ (๘) และมาตรา ๗๗/๒ แห่งประมวลรัษฎากรซึ่งจะต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่มร้อยละ ๗.๐ ตามมาตรา ๘๐ แห่งประมวลรัษฎากร

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าว โดยมีผู้แทนกระทรวงการคลัง(กรมสรรพากร) และผู้แทนการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทยเป็นผู้ชี้แจงรายละเอียดข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเกี่ยวกับข้อหารือเพิ่มเติมว่า ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐ ซึ่งมีการแก้ไขคำว่า “เขตอุตสาหกรรมส่งออก” ตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็น “เขตประกอบการเสรี”^๑ และการแก้ไขดังกล่าวได้ยกเลิกมาตรา ๕๒^๒ แห่ง

^๑มาตรา ๑๓ ในพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้แก้ไขคำว่า “เขตอุตสาหกรรมส่งออก” เป็น “เขตประกอบการเสรี” คำว่า “การค้าเพื่อส่งออก” เป็น “พาณิชย์กรรม” และคำว่า “ผู้ประกอบการค้าเพื่อการส่งออก” เป็น “ผู้ประกอบการพาณิชย์กรรม”

^๒มาตรา ๕๒ ของที่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายให้ได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษีอากร เมื่อได้ส่งออกไปนอกราชอาณาจักร แม้มิได้ส่งออกแต่ได้นำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก เพื่อใช้ตามมาตรา ๔๘

พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ และนำสาระสำคัญของ มาตรา ๕๒ ไปบัญญัติเป็นมาตรา ๕๑^๓ ตามพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐ คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) พิจารณาแล้ว มีความเห็นดังนี้

ภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นภาษีที่เก็บจากการกระทำการดังต่อไปนี้ในราชอาณาจักร (๑) การขายสินค้าและการให้บริการโดยผู้ประกอบการ และ (๒) การนำเข้าสินค้าโดยผู้นำเข้า ตามมาตรา ๗๗/๒^๔ แห่งประมวลรัษฎากร ดังนั้น ภาษีมูลค่าเพิ่มอาจจะเป็นภาษีขายที่หมายถึงภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการได้เรียกเก็บหรือพึงเรียกเก็บจากผู้ซื้อสินค้าหรือผู้รับบริการเมื่อมีการขายสินค้าหรือรับค่าบริการ หรือภาษีซื้อ ที่หมายถึงภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้ประกอบการได้จ่ายให้กับผู้ขายสินค้าหรือผู้ขายบริการที่เป็นผู้ที่จดทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มเมื่อซื้อสินค้าหรือชำระค่าบริการเพื่อใช้ในการประกอบกิจการของตน ซึ่งข้อเท็จจริงตามข้อหาหรือเป็นกรณีของบริษัท มูราตะฯ (ประเทศไทย) จำกัด ขายสินค้าให้กับบริษัท มูราตะฯ (สิงคโปร์) จำกัด จึงเป็นภาษีมูลค่าเพิ่มที่เกิดจากการขาย ย่อมทำให้เกิดความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มขึ้นแล้วตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในมาตรา ๗๘^๕ แห่งประมวลรัษฎากรและผู้ขายสินค้านี้หน้าที่จะต้องเสีย

หรือมาตรา ๔๙ ให้ได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษีอากรโดยถือเสมือนว่าได้ส่งออกป็นอกราชอาณาจักรในวันที่นำเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออก

^๓พระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๕๑ ของใดที่มีบทบัญญัติแห่งกฎหมายให้ได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษีอากรเมื่อได้ส่งออกป็นอกราชอาณาจักร แม้มิได้ส่งออกแต่ได้นำเข้าไปในเขตประกอบการเสรีเพื่อใช้ตามมาตรา ๔๘ (๑) หรือ (๒) ให้ของนั้นได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษีอากรโดยถือเสมือนว่าได้ส่งออกป็นอกราชอาณาจักรในวันที่นำเข้าไปในเขตประกอบการเสรี

“มาตรา ๗๗/๒ การกระทำการดังต่อไปนี้ในราชอาณาจักร ให้อยู่ในบังคับต้องเสียภาษีมูลค่าเพิ่ม ตามบทบัญญัติในหมวดนี้

- (๑) การขายสินค้าหรือการให้บริการโดยผู้ประกอบการ
- (๒) การนำเข้าสินค้าโดยผู้นำเข้า

ฯลฯ

ฯลฯ

“มาตรา ๗๘ ภายใบบังคับมาตรา ๗๘/๓ ความรับผิดในการเสียภาษีมูลค่าเพิ่มที่เกิดจากการขายสินค้าให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังต่อไปนี้

(๑) การขายสินค้านอกจากที่อยู่ในบังคับตาม (๒) (๓) (๔) หรือ (๕) ให้ความรับผิดทั้งหมดเกิดขึ้นเมื่อส่งมอบสินค้า เว้นแต่กรณีที่ได้มีการกระทำการดังต่อไปนี้เกิดขึ้นก่อนส่งมอบสินค้า ก็ให้ถือว่าความรับผิดเกิดขึ้นเมื่อได้มีการกระทำการนั้น ๆ ด้วย

- (ก) โอนกรรมสิทธิ์สินค้า
- (ข) ได้รับชำระราคาสินค้า หรือ
- (ค) ได้ออกใบกำกับภาษี

ทั้งนี้ โดยให้ความรับผิดเกิดขึ้นตามส่วนของการกระทำการนั้น ๆ แล้วแต่กรณี

ฯลฯ

ฯลฯ

- (๔) การขายสินค้าโดยส่งออก ให้ความรับผิดเกิดขึ้นดังต่อไปนี้

ภาษีมูลค่าเพิ่ม เมื่อพิจารณาจากข้อเท็จจริงจะเห็นว่า บริษัท มูราตะฯ (ประเทศไทย) จำกัด ขายสินค้าให้กับบริษัท มูราตะฯ (สิงคโปร์) จำกัด เป็นการขายเพื่อส่งออก บริษัท มูราตะฯ (ประเทศไทย) จำกัด จึงมีหน้าที่เสียภาษีในอัตราภาษีร้อยละศูนย์ (เท่ากับได้รับยกเว้นภาษี) ตามมาตรา ๘๐/๑ (๑)^๖ แห่งประมวลรัษฎากรแต่การที่บริษัทมูราตะฯ (สิงคโปร์) จำกัด ได้มีคำสั่งให้บริษัท มูราตะฯ (ประเทศไทย) จำกัด ส่งมอบสินค้าให้กับบริษัท เบลต้า อิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตประกอบการเสรีบางปู นิคมอุตสาหกรรมบางปู ทำให้การขายสินค้านี้ไม่ใช้การ “ส่งออก” ตามมาตรา ๗๗/๑ (๑๔)^๗ แห่งประมวลรัษฎากร ซึ่งหมายถึงการส่งสินค้าออกไปนอกราชอาณาจักรเพื่อส่งไปต่างประเทศ แต่เป็นการ “ขาย” สินค้าตามมาตรา ๗๗/๑ (๘) แห่งประมวลรัษฎากร ดังนั้น จึงเกิดภาระภาษีมูลค่าเพิ่มสำหรับการขายสินค้าของ

(ก) การส่งออกนอกจากที่ระบุไว้ใน (ข) หรือ(ค) ให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นเมื่อชำระอากรขาออกวางหลักประกันอากรขาออก หรือจัดให้มีผู้ค้ำประกันอากรขาออก เว้นแต่ในกรณีที่ไม่ต้องเสียอากรขาออกหรือได้รับยกเว้นอากรขาออก แล้วแต่กรณี ก็ให้ถือว่าความรับผิดชอบเกิดขึ้นในวันที่มีการออกไปขนส่งสินค้าขาออกตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

(ข) การส่งออกในกรณีที่นำสินค้าเข้าไปในเขตปลอดอากรตามมาตรา ๗๗/๑ (๑๔) (ก) ให้ความรับผิดชอบเกิดขึ้นในวันที่นำสินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตดังกล่าว

(ค) การส่งออกซึ่งสินค้าที่อยู่ในคลังสินค้าทัณฑ์บนตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ให้ความรับผิดชอบพร้อมกับความรับผิดชอบตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร

ฯลฯ

ฯลฯ

๖ มาตรา ๘๐/๑ ให้ใช้อัตราภาษีร้อยละ ๐ ในการคำนวณภาษีมูลค่าเพิ่ม สำหรับการประกอบการกิจการประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้

(๑) การส่งออกสินค้าที่มีใช้การส่งออกสินค้าซึ่งได้รับยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มตามมาตรา ๘๑ (๓)

ฯลฯ

ฯลฯ

๗ มาตรา ๗๗/๑ ให้หมวดนี้ เว้นแต่ข้อความจะแสดงให้เห็นเป็นอย่างอื่น

ฯลฯ

ฯลฯ

(๘) “ขาย” หมายความว่า จำหน่าย จ่าย โอนสินค้า ไม่ว่าจะมีประโยชน์หรือค่าตอบแทนหรือไม่ และให้หมายความรวมถึง

ฯลฯ

ฯลฯ

(๑๔) “ส่งออก” หมายความว่า ส่งออกนอกราชอาณาจักรเพื่อส่งออกไปต่างประเทศและให้หมายความรวมถึง

(ก) การนำสินค้าในราชอาณาจักรเข้าไปในเขตปลอดอากรเฉพาะสินค้าที่ต้องเสียอากรขาออกหรือที่ได้รับยกเว้นอากรขาออกตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากร ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

(ข) การขายสินค้าของคลังสินค้าทัณฑ์บนประเภทร้านค้าปลอดอากรตามกฎหมายว่าด้วยศุลกากรที่ขายให้แก่ผู้ที่เดินทางออกไปนอกราชอาณาจักร ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่อธิบดีกำหนด

ฯลฯ

ฯลฯ

บริษัท มูราตะฯ (ประเทศไทย) แล้ว และบริษัท มูราตะฯ (ประเทศไทย) มีหน้าที่เสียภาษีมูลค่าเพิ่มตามที่บัญญัติไว้ในประมวลรัษฎากร

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเป็นกฎหมายเฉพาะที่กำหนดระบบการจัดเก็บภาษีอากรเป็นพิเศษแตกต่างจากประมวลรัษฎากรซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไป โดยบัญญัติให้ของที่นำเข้ามาในเขตประกอบการเสรีได้รับยกเว้นภาษีอากรเสมือนหนึ่งเป็นบริเวณนอกราชอาณาจักร เพราะของที่นำเข้ามาในราชอาณาจักรและนำเข้าไปในเขตประกอบการเสรีจะได้รับยกเว้นภาษีอากรที่เกี่ยวข้องกับการนำเข้า (ค่าธรรมเนียมพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมการลงทุน อากรขาเข้า ภาษีมูลค่าเพิ่ม และภาษีสรรพสามิต) และของต่าง ๆ เหล่านี้หากต่อมาส่งออกป็นนอกราชอาณาจักรก็จะได้รับยกเว้นภาษีอากรที่เกี่ยวข้องกับการส่งออกอีกด้วย จะเห็นได้ว่า กฎหมายได้ถือปฏิบัติให้เขตประกอบการเสรี มีสภาพเสมือนบริเวณนอกราชอาณาจักรสำหรับภาระภาษีอากรที่เกี่ยวข้องทุกประเภท อันเป็นการยึดหลักพื้นที่เป็นสำคัญ พระราชบัญญัตินี้เป็นกฎหมายเฉพาะที่บัญญัติการจัดเก็บภาษีอากรเป็นพิเศษ จึงไม่อาจนำประมวลรัษฎากรซึ่งเป็นกฎหมายทั่วไปเกี่ยวกับการจัดเก็บภาษีอากรมาใช้บังคับกับข้อหาข้อนี้ ตามที่คณะกรรมการกฤษฎีกา (ที่ประชุมใหญ่) ได้ให้ความเห็นไว้ในเรื่องเสรีที่ ๔๐๓/๒๕๔๔^๙

เมื่อปรากฏข้อเท็จจริงตามข้อหาข้อนี้ว่า แม้บริษัท มูราตะฯ (ประเทศไทย) จำกัด จะไม่ได้ส่งออกสินค้าไปนอกราชอาณาจักรให้แก่บริษัท มูราตะฯ (สิงคโปร์) จำกัด ซึ่งจะทำให้ได้รับการยกเว้นภาษีมูลค่าเพิ่มจากการขายสินค้าแต่ก็ได้ส่งมอบสินค้าให้แก่บริษัท เดลต้าอิเล็กทรอนิกส์ (ประเทศไทย) จำกัด ซึ่งเป็นผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตประกอบการเสรีบางปูนิคมอุตสาหกรรมบางปู ทำให้การขายสินค้านี้เป็นไปตามมาตรา ๕๒^๙ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ที่บัญญัติให้ของที่ได้รับยกเว้นหรือคืนภาษีอากรเมื่อได้ส่งออกป็นนอกราชอาณาจักร แต่มิได้มีการส่งออกจริงและได้นำของนั้นเข้าไปในเขตอุตสาหกรรมส่งออกเพื่อใช้ตามมาตรา ๔๔ หรือมาตรา ๔๙ ได้รับยกเว้นหรือคืนค่าภาษีอากรโดยถือเสมือนว่าได้ส่งออกป็นนอกราชอาณาจักร บริษัท มูราตะฯ (ประเทศไทย) จำกัด จึงได้รับยกเว้นอากรหรือคืนอากรตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว^{๑๐}

(คุณพรทิพย์ จาละ)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

^๙บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่อง ทบทวนข้อหาเกี่ยวกับการเสียภาษีอากรกรณีการจำหน่ายเครื่องจักรของผู้ประกอบการอุตสาหกรรมในเขตอุตสาหกรรมส่งออก ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๖๐๑/๑๕๒๕ ลงวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๕ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

^๙โปรดดูเชิงอรรถที่ ๒, ข้างต้น

^{๑๐}ปัจจุบันคือมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการนิคมอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๐

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

มีนาคม ๒๕๕๑